

960817-1

Karel IV. byl první, kdo začal vědomě politicky organizovat střední Evropu tak, že centrem udělal České království. V jeho díle nepokračoval jeho syn Václav, ale spíš syn Zikmund, ovšem již bez „zemí koruny české“ jako centra. Zdá se, že heretizace husitství od samého počátku mířila k oslabení pozice Českého království, které se po nepochybném úpadku za vlády Václavovy hrozilo stát středem obnovného hnutí právě ve střední Evropě. Tak jako se později pro západní Evropu stalo hrozbou Německo, sjednocované myšlenkou nacionální, tak se mohla stát říše, kterou potomkům zanechal Karel IV., hrozbou nové velmoci ve střední Evropě, kdyby se bývalo podařilo ji sjednotit nábožensky a kulturně myšlenkou reformy církve a vůbec křesťanství. O obnovu církve i křesťanských společností šlo tehdy mnoha lidem i panovníkům; že se Zikmundovi podařilo tak dlouho zjednávat vojenskou pomoc při znovudobývání Čech (a Moravy), svědčí o tom, že šlo daleko víc o politické cíle než o cíle náboženské. To platí zčásti také o jednání kostnického koncilu, kde však hlavní roli asi hrál naprostý nezájem o reformní myšlenky, které by byl filosoficky spjatý s realismem, tj. tehdy většinou za zastaralé považované myšlení filosofické i theologické (to bylo už důvodem pro odsouzení anglického wiclefovství).

(Praha, 960817-1.)